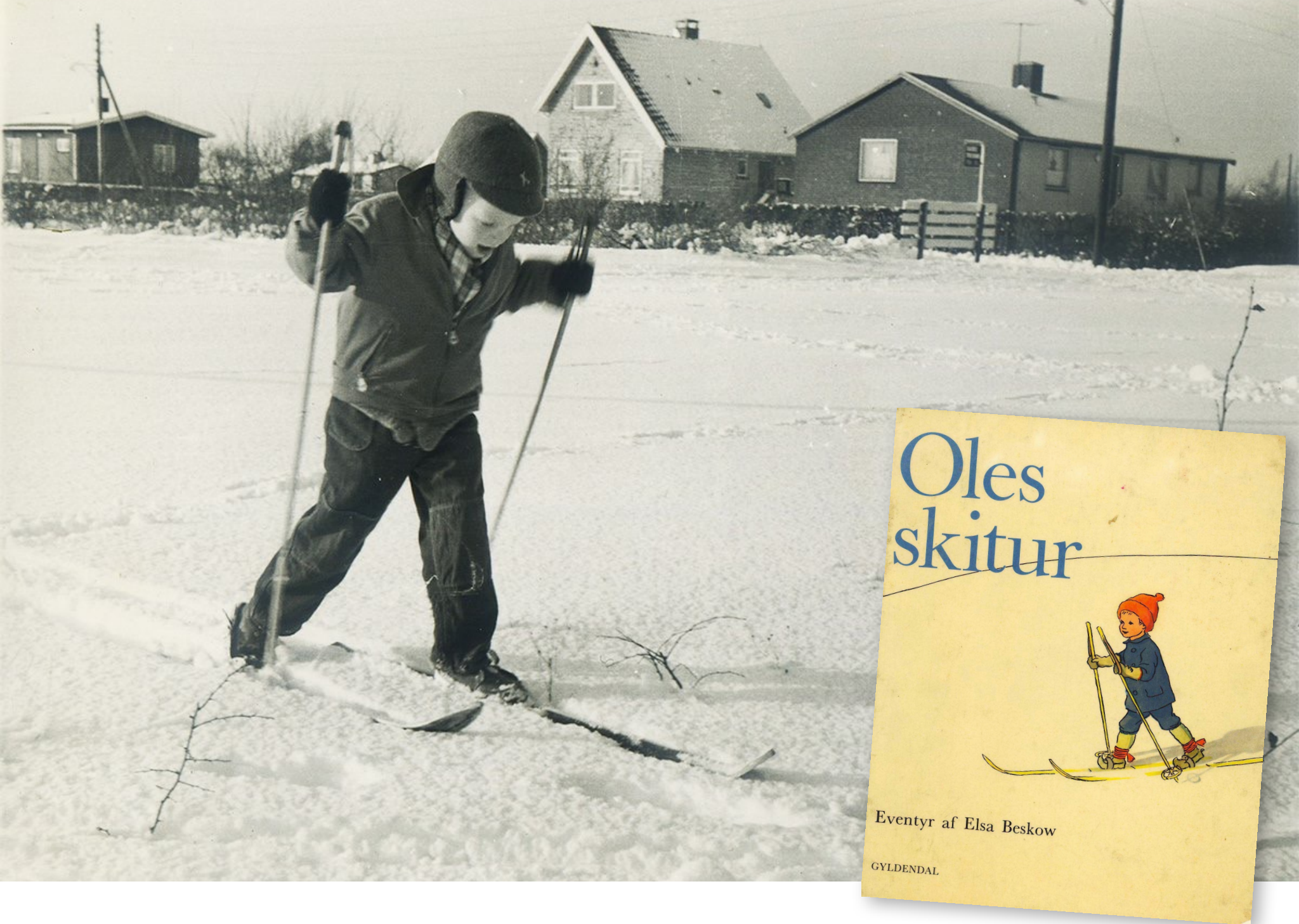

Peters julekalender

*24 små fortællinger fra min barndom
1959*

2. DECEMBER

EN SKITUR

Når vi er på besøg hos min mormor, går jeg tit og roder lidt rundt i ting, som jeg nok ikke må rode i. Det gjorde jeg osse, da vi besøgte hende her til jul. Ude i baggangen er der et lille rum, som mormor kalder for viktualierummet. Jeg kender ikke andre, der har et viktualierum, men det har mormor altså. Der har hun sine grøntsager og frugt liggende. Ved siden af er der et andet lille rum, og derinde gemmer mormor alle mulige sager, som jeg måske nok skulle holde fingrene fra. Men det er bare så spændende. Der ligger alt muligt, som mormor ikke bruger mere eller i hvert fald ikke

ret tit. Der er gammelt tøj, som nok skulle ha' været smidt ud, hendes gamle støvsuger og så Oves gamle violin. Jeg har prøvet at spille på den, men det lød forfærdeligt. Sådan lyder det i hvert fald ikke, når lærer Olsen spiller oppe i skolen. Og så så jeg, at der osse inderst inde stod et par gamle ski. Jeg fik med besvær hevet dem ud, men alligevel røg der en masse andet ud og lavede et værre spektakel. Bare ingen havde hørt noget. Men meget hurtigt stod mor i døren.

- Har jeg ikke sagt, at du ikke skal rode derinde, der er vist ikke noget af dit.

Jeg blev flov. Selvfølgelig måtte jeg ikke rode i andre folks sager.

- Hvad har du fundet frem? Et par gamle ski?

Ove var nu osse kommet frem i døren.

- Hvad Søren! Har du fundet mine gamle ski, sagde han. Gad vide hvorfor de står der, dem kommer jeg aldrig op på igen. De skulle have været smidt ud for længe siden.

Det er jo aldrig rigtig skivejr i Danmark.

- Må jeg få dem?

- Ja, for min skyld må du godt.

- Hvad skal du med et par ski, sagde mor, du ved jo slet ikke hvordan, man bruger sådan nogen. Det er det rene pjank med dig, hvor får du dog alle dine tossede ide'er fra.

Jeg fik nu alligevel lov til at få dem med hjem, og i dag skal jeg prøve at få dem på og ud og stå på ski.

Jeg kan huske, at fru Andersen læste om Oles Skitur, da jeg gik i forskolen i Sallinge. Hun viste osse billederne i bogen, og der kunne man rigtig se, hvordan Ole stod på sine ski. Siden dengang har jeg altid ønsket at prøve at stå på ski. Det må være dejligt bare at glide fremad i sneen eller drøne ned ad bakkerne i fuld fart. Det kunne vel ikke være så svært. Fru Andersen fortalte godt nok, at historien foregik i Sverige, hvor der altid er meget sne om vinteren.

Men nu har vi osse sne i Danmark.

Det er nu ikke så let at få skiene spændt fast på mine skistøvler. Skiene falder hele tiden af. Men mor kommer og hjælper mig og så får jeg endelig skiene på. Jeg prøver at gå lidt fremad, men vælter bare rundt - det er nu alligevel ikke så let. Jeg kommer op og stå og prøver igen, men jeg falder næsten med det samme. Nu kommer Ulrik ud på vejen og står og glor på mig.

- Ska du ud å stå på ski?

- Ser det sårn' ud?

- Er det svært?

- Ja, det tror jeg nok. Jeg vælter hele tiden.

- Ska' jeg ik' prøv å skub dig

Ulrik går bagom mig og skubber mig lige så stille fremad. Nu går det hele lidt nemmere. Det er måske slet ikke så svært at stå på ski. Men lige så snart Ulrik holder op med at skubbe, og jeg selv skal i gang, falder jeg.

Ulrik foreslår, at vi går over på den anden side af fodboldbanen, hvor der er en lille skrænt. Det kan jo være, at der bare skal noget mere fart på skiene. Jeg synes, at det er en god ide'. Så det prøver vi. Ulrik skubber mig langsomt op ad skrænten.

- Du er tung, puster han.

- Du må ikke gi' slip nu, for så falder jeg baglæns ned.

Det lykkes for Ulrik at få mig op på toppen af skrænten. Jeg får med besvær vendt skiene den rigtige vej, så jeg nu kan se nedad skrænten. Der er lidt længere ned, end jeg troede.

- Jeg ved ikke, om det her er en god idé, Ulrik?

- Prøv nu bare.

Jeg venter lidt, men så gir' Ulrik mig pludselig et lille puf og jeg styrter nedad skrænten.

Jeg prøver at holde balancen, men det går slet ikke. Jeg sætter mig på møllen og kurer det sidste stykke, og da jeg når ned, vrider jeg mit højre ben lidt om og skien falder af.

- Det gik da meget godt, råber Ulrik oppefra.

- Åh, hold mund. Kom og hjælp mig op. Det gør så ondt i min højre fod.

Ulrik kommer ned og hjælper mig op.

- Det her gider jeg altså ikke mere, lad os komme hjem, det er osse meget sjovere at kælke.

Ulrik støtter mig og vi humper hjemad.

- Hvad er der dog sket, siger mor, da jeg humper ind ad fordøren.

- Ikke noget. Jeg faldt bare på skiene, så det gør lidt ondt i foden.

- Prøv at sætte dig ned, så skal jeg prøve at se på det.

Mor tar min strømpe af og prøver at vride lidt med foden.

- AV!

- Gør det ondt?

- Ja, en lille smule.

- Jeg tror ikke, du har brækket noget. Du skal se, det går nok snart over.

Vi sætter os alle tre ved bordet i det lille køkken.

- Kommer I ikke ud og kælker?

Det er Henning, der pludselig står i døren - Vi kælker ned ad vejen, som er blevet helt glat af is.

Jeg kigger på Ulrik.

- Vi kommer nu! så ondt gør det heller ikke i benet.

Lidt efter suser vi ned ad Degnemarken på vores kælke. Når vi skal af sted, har vi kælken i hånden - så løber vi og smider kælken. Når den rammer sneen, kaster vi os oven på kælken og så går det bare dernedad.

- Her kommer "Gribsholm", råber jeg højt.

Jeg har lige hørt, at det er et stort skib, som hedder "Gribsholm" og som kommer til København hver jul med en masse danskamerikanere. Jeg synes, det lyder rigtigt flot, når jeg sårn' råber "Gribsholm", mens jeg drøner ned ad vejen i fuld fart.

Da det begynder at bliver mørkt, kommet Hennings mor ud på vejen.

- Nu må I hellere holde for i dag. Hvis der kommer en bil, kan den jo ikke se jer.

Sårn' er det næsten altid, lige som vi leger bedst, skal vi holde op.

Facts & kommentarer

MS Gribsholm ankommer med dansk-amerikanere til Københavns Havn.

Se en lille dokumentar her:

<http://filmcentralen.dk/museum/danmark-paa-film/film/juleskibet-ankommer>